

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.
1925. MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN. 2. szám.

Legjobb bizonyíték a keresztyénység mellett.

„János pedig mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt az ő tanítványai közül,

Monda néki: Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mászt várjunk?

És felelvén Jézus, monda néki: Menjete el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallottatok és láttok:

A vakok látnak és a sánták járnak; a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak feltámadnak és a szegényeknek evangélium hirdettetik.”

Máté 11, 2—5.

A kételkedő János bizonyítékokat kér Krisztus küldetésére vonatkozólag s az Ur nem sokat magyaráz a követeknek, hanem kéri őket, hogy nézzenek körül s jelentsék Jánosnak, amit látnak. Jól tudta, hogy ez többet mond minden beszédnél és bizonyítéknál. Az Ur Jézus feleleteinek alapján szeretnék rámutatni arra, hogy manapság is mely bizonyítékok a legkézzelfoghatóbbak a hitetlenekkel és kételkedőkkel szemben.

A Jézusról szóló örömmüzenet nem talál manapság mindenütt kedvező fogadtatásra. Bár készséggel elismerik őt az atyák Messiásául, az ő korának Megváltójául, azonban nem engedik, hogy úgy érvényesüljön, mint a mi Messiásunk, mint a mi időnk megváltója, mint a mi saját lelkünknek Üdvözítője. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy a keresztyénység már nem elégíti ki az előrehaladott emberiség kívánalmait s valakire várnak, aki a keresztyénység romjain felépíti a jövő egyházát, amely azzá leend a következő század emberisége számára, ami a keresztyénység volt az elmúlt 18 évszázadban.

Hogyan bizonyítsuk be az ilyen kételyek helytelenségét, melyek nemcsak könnyelmű, hanem meggondolt fejekben is feltámadnak. Kínzókamra és máglya ma már túlhaladott eszközök a kételkedők megtérítésére. Pusztán a jaj

és az elítélés kiáltásával sem az evangélium szellemének, sem a hitetleneknek nem tehetünk szolgálatot. Bibliái idézetekkel is ritkán segíthetünk, mert hiszen éppen ezeknek abszolút igazságában kételkedik a hitetlen ember.

Hogyha Keresztelő János nem volt teljesen ment a kételyektől és kísértésektől, akkor ne vonjuk meg részvétünket azoktól, akik belső harcaik és külső nehézségeik következtében Jézusban megbotránkoznak.

Jöhet ezen kétség kívülről; könyvekből, barátoktól vagy belülről; kutató elmétől, szomorú személyes tapasztalatokból, nehéz sorscsapásoktól, a világ menetelébe vetett pillantástól, ahol Isten országa ügyének lassu előrehaladását láthatjuk, a gonosz rettenetes hatalmával szemben.

Nekünk is szól azonban Jézus fentebbi válasza, hogy *nézzünk körül és lássuk meg az Ő hatalmának csodadolgait.*

Természetesen Jézus hatalmának eme bizonyítékait nem hozhatjuk elibéd; a vakot Siloa forrásától, a bénát Betesda tavától, a tíz bélpoklost, a süketnémát, kinek száját és füleit megnyitá hatalma szavával, sem a naimi ifjút, akit visszaadott édesanyjának és Lázárt sem, akit a sirból hívott elő éltető szavával.

Ezen szép dolgoknak elbeszélésére sem igen hivatkozhatunk, mert mutatnak ezzel szemben egy híres francia vagy német könyvet, amely állítólag azt bizonyítja, hogy ezek csak a tanítványok képzeletében megszületett jámbor mesék.

S ha mindez igaz is, — mondják neked — mit segít ez nekem? Az én szivem sebe ezzel be nem heged, az én lelkem kívánsága le nem csillapul.

Olvassuk el azért ismét Jézus válaszát és adjunk annak betűszerinti értelmé mellett egy

lelki értelmet is. Nézzünk azokra a lelki csodákra, melyeket Krisztus még manapság is végez. Ha ismered a történelmet, tudhatod, hogy ahová az igazi kereszténység eljutott, új életet hozott a népek közé. Egész népek bizonyosságai ennek, az emberevő kannibáloktól kezdve, egészen a hatalmas angol népig. És ha ez is távollevő számodra, tekints körül szűkebb környezetemben s ott is fogsz találni olyan embert, akin mindezen csodatettek rövid idő alatt végbementek.

Krisztus eme csodaerejének megnyilvánulását azonban *nemcsak köröttünk, hanem magunkon is tapasztalhatjuk.*

— Hát reám is vonatkozik ez? — kérded te. — Hát vak, süket, bélpoklos, béna, halott vagyok-e én? Ha nem hiszed, olvasd a hű bizonyágtévőnek tanubizonyosságát magadról, aki a laodiceai korszak kereszténye vagy. Jelenések 3, 17.

Igen! Isten igéje azt mondja, hogy vak vagy, habár oly jól látsz is szemeiddel, mert nem ismered önmagadat, Istenedet és a békességhez vezető utat, miglen megvilágít téged az, aki «a világ világossága».

Igen! Te béna vagy, annak dacára, hogy a világ dolgaiban oly ügyesen forgolódsz. Erőtlen vagy azonban arra, hogy a bűn útjáról a menny útjára térjél, mignem az Úrtól nem kérsz erőt.

Igen! Te bélpoklos vagy, bármily fényes is ábrázatod és tiszta is tested, ha belsődöt a bűn szennyezi be. Ettől csak az tisztíthat meg, akinek a vére képes lemosni a bűnöket.

Igen! Te süket vagy, bármily finom hallásod legyen is, akkor, ha e világ csalogat, vagy a dicséret zenéje zúg a füledbe; százszorososan süket vagy az igazság szavának meghallására, mikor az int tégedet.

Szegény is vagy, óh ember, minden külső fény dacára. Koldusszegényen, reménytelenül állasz az örökkévalóság kapuja előtt, mignem kincset nem gyűjtesz magadnak ott, ahol az el nem évül, a mennyekben.

Kedves Olvasóm! Hiszem, hogy vannak köztetek olyanok, akik Krisztus eme csoda-dolgait már önmagukon tapasztalták s remélem, hogy vannak még olyanok is, akik ezt még tapasztalni szeretnék.

Vajha az Ur mindnyájunkból a kereszténység élő és legjobb bizonyosságait állítaná elő.

Streisinger Bélu

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.”

Mikor a Mindenható az embert megteremtette, saját képére és hasonlatosságára teremté meg. 1. Mózes 1. 2—6,

Ezen kifejezés alatt korántsem azt kell értenünk, hogy az ember csupán külső megjelenésében lett hasonló a Teremtőhöz, hanem a megteremtett ember jellemében, erényeiben, tulajdonságaiban lett Isten képére teremtve. S mivel minden igen jó vala, az ember jellemében sem lehetett semmi kivetni való. A jó Isten nem adott Ádámnak írott törvényeket, mivel azok mind Ádám szívébe irattak be...

A később kinyilatkoztatott 10 igének csupán negyedik parancsát nyilvánítja ki Isten Ádám előtt. 1. Mózes 2, 1—3.

Isten eme cselekedetét kettős céllal tevő. Először, hogy Ádám részese legyen Isten összes tulajdonságainak s így Isten szent nyugalmának is, mely az ő szent természetének egyik lényeges része. Másodszer azért adta az Ur e parancsot, hogy Ádám a nyugalom eme napján állandóan emlékezzék Istenre, s az ő jóságára.

Tudjuk, hogy az őslázadó, a mennyei rend ellen lázadt fel, minék következtében aztán földre vettetett. Ezék. 28, 12—19. A lázadás munkáját itt folytatta. Terve az volt, hogy az ember szívébe irt parancsolatokat merontsa, s az embert engedetlenségre csábítsa. Terve sikerült is.

Az ember elbukott. Azóta mindinkább eltért a teremtőhöz való hasonlatosságtól. A bűn évszázadról évszázadra mind jobban és jobban eltorzítja az embert. Mikor Isten arra határozta el magát, hogy magának egy népet választ ki, az elbukott embernek Isten kénytelen volt jellemét a 10 Igében kinyilatkoztatni.

A kinyilatkoztatott parancsok eredetileg is arra szolgáltak, hogy a bűntől eltorzított emberi jellem tükrévé legyenek.

Az első szövetség létre jött tehát a Sinai hegyen. E szövetség szerint Isten csak akkor kötelezte magát arra, hogy népét az ígélet földjére beviszi, ha az jellemét hajlandó lesz átformálni a kijelentett Igék alapján. Izráel népe azonban nem sokáig tartotta meg fogadalmát. Mindig jobban és jobban erőt vett ezen a népen az emberi gyarlóság. *Mentől inkább eltávolodott a nép időben a kivezetés dicső nagy eseményeitől, annál könnyelműbbé vált ama fontos kötelességének teljesítésében, hogy igazi szentségre törekedjék az Ur kinyilatkoztatott parancsai szerint.* Isten jól látta azt, hogy népe a kőtáblára írott törvényekkel át nem formálható, elhatározta azt, hogy népével egy új szövetséget fog kötni. Jer. 31, 31—33. Az új szövetség kötésénél azonban Isten nem változtatta meg a feltételeket, mint a kereszténységben tévesen hiszik, hanem változás csupán a parancsolatok elhelyezésénél történt és pedig úgy, hogy a tíz Ige a kőtábláról visszakerült eredeti helyére, a szívbe.

Azután jött Jézus, hogy példáját mutassa be az olyan emberi életnek, hol Isten parancsolatai tényleg az emberi szívben vannak. Nem eltörölni jött a törvényeket. Máté 5, 17. 18. Az eltörölő rendelkezésnek a Szentírásban sehol semmi nyomát nem találjuk. Arról sem rendelkezett az Ur, hogy a 10 Ige egyik parancsát változtassák meg.

Egy országban a törvényt megváltoztatni csak egy oly törvényhozó hatalomnak van joga, mely a törvények felett áll. Nem rendelkezhetik egyetlen állampolgár sem azzal a joggal, hogy a törvényt önkényesen megváltoztassa, bármily magas állású legyen is az. Ha ez így van a földön, mennyivel inkább van ez így Isten országában. Jak. 4, 12. egyetlen törvényhozót ismer, és ez az Isten. Ő nem eszközölt semminemű változtatást a 10 Igén. Ha tehát változás van a parancsolatokban, az csakis emberi munka lehet. Üdvösségünk kérdésében pedig szükséges, hogy azt mondjuk, mit Péter apostol Ap. csel. 5, 29. Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek. Áldást Isten csak a hét 7-dik napjára ígért. Ha tehát el akarod nyerni Isten áldását, «emlékezzél meg a szombatnapról, hogy megszenteljed azt».

Utolsó felhívás Isten népéhez.

Mikor Isten népét Egyiptomból kivezette, mielőtt az ígélet földjére lábukat betehették volna, Isten már a pusztában adá az Ő népének a tízparancsolatot. A kiválasztottak sokasága már a tízparancsolattal s így a szombattal vonul be Kánaánba.

Mi is az örök Kánaán határán állunk. Az Ur ma is gyűjti népét az örök szombat hazájába. Minket is kivezetett az Ur a lelki sötétség Egyiptomából. 1844 óta folyik a vándorlás a mennyei Jeruzsálem felé. A hosszú vándorlás nemsokára véget fog érni. Nemsokára kitárulnak a mennyei Kánaán kapui, hogy oda örökre bevonuljanak azok, kik megtartották a szövetséget Istennel a kinyilatkoztatott 10 Ige alapján. Azokat, kik teljes hűséggel szolgálnak az Urnak, a Szentlélek megpecsételi homlokukon. Jel. 7, 3.

Be akarsz-e jutni te is testvérem a mennyei hazába? Szeretnéd-e ott szombatról-szombatra összegyűlve Istent imádni? Ha igen, úgy emlékezzél meg már itt e földön a szombatnapról, hogy azt megszenteljed.

Istennek népe, vajjon készen vagy már jellemed átformálásával? Vajjon úgy szenteled meg az Ur napját, hogy abban a te Uradnak Istenednek öröme legyen?

Vagy még mindig abban találsz örömet, ha Istened törvényét áthágva, magadnak szolgálsz az Urnak szent szombatján? Álljon itt figyelmeztetésül a jövendőmondás lelkétől származó következő intelem: «*A szombatnapot sokkal jobban meg kell szentelni, mint ezt sok, magát szombatünneplőnek valló cselekszi. Az Ur tiszteletlenül lett érintve az olyanok által, kik a szombatot nem a törvény szerint, sem pedig a betűk szerint, sem a törvény szelleme szerint nem tartották. Az Ur a szombatünneplésben reformot óhajt.* (White Bizonys. I. 196.)

Azonban a szombat ünneplésének reformja nem azt jelenti, hogy ezen a napon semmit se cselekedjünk, még az Urért sem, hanem épp azt jelenti, hogy ezen a napon ne a mi emberi érdekeinkért, hanem az Ur ügyéért dolgozzunk.

Az Ur szolgáló leánya, White testvérnő, sokat ír a szombatünneplés reformjáról, többek közt megemlíti, hogy a szombatnap ünne-

lése nem abból áll, hogy azt valaki restségben töltse el, hanem hogy az Urért dolgozzék azon a napon.

Nem hiába szól így az Ur hozzánk: «Megemlékezzél a szombatnapról, hogy azt megszenteljed.» Valóban nagy szükségünk van a szombat ünneplésének reformjára. Valóban nagy szükségünk van erre s itt az ideje, hogy e napot megszenteljük.

A megszentelést pedig azáltal fogjuk végezni, ha a szent dolgokkal fogunk foglalkozni, ha a hiábavaló viccek mondásait abbahagyjuk, ha a játékok helyett missziómunkát végezzük. Megszenteled a szombatot akkor is, ha e napon nem azért gyűlsz össze, hogy felebarátod ellen áskálódj, vagy hogy azok, vagy prédikátoraid hibáit beszélgetésed tárgyává tedd, hanem hogy az irgalmasság és lélekmentés munkájában tevékenykedj.

Vannak olyanok is, kik a szombatot farizeus módra, zsidó módra akarják tartani. Mi nem vagyunk zsidók, sem farizeusok, kik még Jézust is megvádolták szombatrontással az irgalmasság cselekedeteiért. Álljon itt példaképpen Máté ev. 12, 9-14. Jézus egy testi beteggel irgalmasságot cselekszik. Ez a betűragó farizeusok szemében szombatrontás volt. Jézus megérteti a farizeusokkal, hogy ők szívesen megrontanák a szombatot akkor, ha saját hasznukról volna szó; de szombatrontó az ő szemeikben az, aki irgalmasságot cselekszik ezen a napon másokkal.

Jézus cselekedete szemeikben szombatrontás volt, ellenben a 14. vers szerint nem volt szombatrontás az, hogy azon tanácskoztak szombatnapon, hogy hogyan lehetne Jézust megölni. Ime idáig juttathat valakit a lelki vakság, ha az Ur szent napját nem a törvény szellemében, hanem farizeusi okoskodással akarja megünnepelni. Minden időben voltak és vannak farizeusok, kik a szombaton végzendő missziómunkát a legélesebben elítélik és bennünket miatta szombatrontóknak neveznek.

Mig egyrészt bennünket az ilyen közülünk kiszakadt tévelygők szombati missziómunkánkért szombatrontóknak neveznek, addig egyebet sem tudnak tenni szombatnapon, mint felebarátaik bűneivel táplálni csekélyszámú híveiket. Mindenki csak arra a lelki magas-

latra tud másokat nevelni, amelyen az ő lelkülete van. Az olyan nevelők, kik csak vádolni és megbotránkozni tudnak, másokat is csak vádolásra és megbotránkozásra tudnak nevelni.

Michnay László

Az európai terület téli ülése. 01.

Az európai terület téli ülését jan. 15-22-ig tartottuk meg Skodsborgban, Dániában, mégpedig a «Rex» villában, amely még néhány év előtt a dán király nyaralója volt, ma azonban a mi szanatóriumunkhoz tartozik. Jelen voltak: Németországból Conradi atyánkfia, a három unióelőljáró, Vollmer atyánkfia a hamburgi kiadótól, Minck atyánkfia Magyarországból, Fasnacht Romániából, Klose és felesége, Pudewel, Olsen, Fattie atyánkfia a délafrikai területről.

Különös örömmel állapíthatta meg az ülés, hogy az elmúlt év első $\frac{3}{4}$ évében ezen a területen 8826 új lélek vétetett fel gyülekezetekbe, úgy, hogy 1924 szept. végén a felnőtt gyülekezeti tagok száma 74,585-re növekedett. Ez bizonyára nagy hálaóra való ok a mi Istenünk iránt, aki evangéliumi munkásaink és gyülekezeti tagjaink fáradozását oly gazdagon megáldotta.

A pénzügyi jelentés a terület 2,600.000 aranykorona bevételéről számol be az elmúlt év 11 hónapjáról.

Ezzel összefüggésben köszönettel adózunk minden tagunknak, kiknek áldozatkészsége a tizedben, a misszióadakozásokban, önmegtágadó héten, hálaadó munkában ezen eredmény eléérése segített.

Az előző év bevételeire támaszkodva és a jó Isten további segédelmében bízva, a következő évre 2,150.000 aranykoronát irányoztunk elő a különböző területek szükségleteinek fedezésére. Ebből az összegből egyedül a mi területünk által fenntartott misszióterületekre (Afrika, Arábia, Perzsia, Kisázsia) 756.000 aranykoronát irányoztunk elő.

Ezenkívül a «kiadó és nevelő» alapból szolgálnak egyes összegek arra, hogy a már meglevő berendezéseket erősítsék. Izland, Olaszor-

szág, Bulgária, Törökország és Jugoszlávia számára misszióépületeket vettünk tervbe. Ifjúsági egyesületeink tagszáma 10.676 Oroszország nélkül, amelyet szintén 2000-re becsülhetünk.

A nevelési szakosztály jelentett 29 iskolát, s ebből 12 misszióiskola. Különösen örvedetes a kiadóhivatali osztály jelentése, amely szerint az 1924 végén 1500 könyvárusunk volt, akik a különböző országokban 3,400.000 aranykorona értékű keresztyén könyvet terjesztettek el. 1925-re célunk 2000 könyvárus, 4,200.000 aranykorona eladással.

Számot vetve a növekedéssel, elhatároztuk a magyar unió és a jugoszláv uniómisszió felállítását és megszervezését.

Határozatot hoztunk, hogy a nyári bizottsági ülést jul. 19—22-ig Hamburgban tartjuk meg, ahová néhány oroszországi testvérünk megjelenségét is várjuk.

Ising

az európai terület titkára.

Belmisszió.

(E rovatért MINCK A. felelős.)

Csak el ne lankadj!

E sorok írásakor ismét elmúlt már egy konferenciai év, ami alkalmat ad, hogy visszatekinthessünk. Okunk van arra, hogy hálásak legyünk az Urnak jóságáért és csodadolgaiért bel és külföldön egyaránt.

Bizonyára te magad is hozzájárultál ezen eredményhez; s mi, mint az evangélium szolgálói, hálásak vagyunk neked ezen együttműködésért. Te megadtad az Urnak azt, ami az övé, missziómunkát végeztél, iratokat terjesztettél, meghívókat osztottál ki s még sok mást is tettél, amit egyesek talán nem végeztek. Szeretnél talán most egy kis nyugalomhoz jutni, hogy más testvérek is sorra kerüljenek; talán átéltél néhány csalódást is, midőn láttad, hogy munkádat nem értékelték eléggé. Terveket kovácsoltál, melyek füstbe mentek, munkához kezdted, s nem láttál észrevehető eredményt; te ellankadtál. Oh soká fáradoztam mondd te, de most már felhagyok veled. Én értelek téged, ez már a mi természetünkben van, hogy egy gonosz órában magával az Urral szállasz perbe; én mindent megtettem,

s hittem ígéretednek, s te elrejtetted magadat tőlem.»

«Hát nem tudod-é, hát nem halottad-é?» így kérdi Ésaiás Izráel fiait (És. 40, 28.), akinek ugyanez volt a panasza s akik szintén ellankadtak. Mit kell nekik tudniok s miről kellett nekik hallaniok? » Az Ur . . . nem fárad és nem lankad el.» Ez az első vigasztaló bizonyosság, mellyel te bírhatasz. Isten ereje nem oly kicsiny, hogy a te ügyedet is ne tudná győzelemre vezetni, ez az egy bizonyos. Mindaddig, amíg az Ur nem fárad és nem lankad el, nincs okod félni. Ez az első, amit tudnod kell.

Az Ő értelme kikutathatatlan. Ez egy második pont, amelyről már hallottál. Te a rendelkezésre álló saját gyöngye erőddelel egyáltalán nem is támogadhatod Isten művét; még kevésbé láthatod azon helyes utat, amelyet az egyik vagy másik ügy érdekében követni kell. Ha csak az Isten értelmét látod egyedül, amely a jövőbe is belelát; akkor tudod a helyes utat, mert néki a cél lebeg mindig szeméi előtt.

Mit tehetsz azonban te? Ésaiás a 31. versben válaszol ezen kérdésre — Bizzál az Urban. — S ez csodálatos titok Isten országában. Szakítsd szét magadat a munkában, használd ki minden idődet, szőjjél terveket s helyezz el nagy célokat — mindez hiába, ha nem az Urban bízol. Olvasd csak a 30-ik verset: Sem az ifjuság ereje, sem az öregség bölcsessége nem elégséges az Ur művének végzéséhez; sem a buzgó lelkesedés, sem a lehiggadt érettség. Meg kell tanulnod türelmesnek lenned. Hogy lehetek én ilyen? — kérdezed. Olvasd csak el I. Kir. 18 és 19 fejezetét, mely Illésről szól. Ő egy nagy győzelmet aratott a bálványok fölött s tüzes hevében a Baál papokat leöldökölte. Győzelem volt ez az egész vonalon És mit tesz Illés? Egy asszony elől menekül, s a halált kívánja. Ellankadt, dacára előbb aratott nagy győzelmének! Ezután jött a vigasz Istentől; eledel a mennyből, amely erőt adott néki 40 napos vándorlásához és azon hír, hogy rajta kívül még 7000-en maradtak Izraelben hűek az Istenhez.

Illés elcsüggedt, mert önmagán kívül senkit sem látott; az azonban, akinek értelme kikutathatatlan, megmutatta néki, hogy Isten műve nem mehet tönkre.

Nem szabad ellankadnod és elfáradnod, nem szabad nyugodnod és jobb időkre várnod. Miénk a kötelesség és a cél — Istené az út és az erő. Bizzál az Urban s ha jön a nehéz óra, akkor kérdezd a próféta által! Hát nem hallottad-e? És mit? Hogy a győzelem Istené, s te úgy leszel győztessé, ha türelmesen várod győzelmes Urad ígéretének beteljesedését.

Tulaszevsky Károly

Más országokból.

Levél az utról.

Philippi, 1924. XI. 19. Délbulgária.

Budapesten okt. 30-án megtörtént a csinos új kápolna felavatása, nagyszámu testvéreink jelenlétében. Conrádi atyafi, aki az ünnepi beszédet tartotta, valamint G. W. Schuberth atyafi is eleget tettek az előljáró, Minck atyafi szívélyes meghívásának. Egy egyszerű, de mély benyomást keltő ünnepély volt ez, melyről az egyik legjobb budapesti ujság is adott le jelentést. Magyarországon jelenleg 1000-nél több testvérünk van már.

Az áldásteljes összejövetelek, a misszió és aratási munka érdekében való megbeszélések után, az alulirotnak alkalma volt az ujvidéki és belgrádi gyülekezeteket meglátogatni. Itt is jól halad előre a munka, s nem sok hiányzik már ahhoz, hogy Jugoszlávia is annyi testvért számláljon mint a mai Magyarország. Egy rostálás néha csodákat művel. Schillinger atyafi munkatársaival együtt a nehézségek dacára is reményteljesen tekint a jövőbe.

Belgrádból Sófiába vitt utam, ahol néhány napon át belmisszió tanfolyamokat tarthattam, amelyek iránt a testvérek nagy érdeklődést tanúsítottak. Szombaton kb. 12-en álltak fel a prédikáció után s bejelentették, hogy csatlakozni kívánnak a gyülekezethez. Staubert testvérek munkálkodnak itten az Urért. Nagyobb segítségre volna sürgősen szükségük, mint aminőben ezideig részesültek.

Sófia a hóolvadás következtében nem valami jó benyomást gyakorolt reám, de aunnál inkább Philippi, amely 125.000 lakásával egyike Bulgária legnagyobb kereskedelmi városának. Lakosainak csak $\frac{1}{3}$ bolgár, a többi: török,

zsidó, örmény és macedón. Legjobban a török befolyás látszik a városon, amit a 16 mecset is bizonyít.

Az utcák tarka képet tárnak elénk. Mindenki van csomagolva a szabadba, kitéve a pornak és piszoknak. Az idegen a rátekinéstől is gyakran elveszti már az étvágyát. Valóban Bulgáriának szüksége volna néhány ápolónőre, akik testvéreinket, valamint a lakosságot is oktatnák az egészséges életmód legegységesebb feltételeire.

Este felhangzik a mecsetek tornyairól: Illah ill Allah Mohamed raszul Allah. . . . Nincs Isten az Istenen kívül. . . . Isten nagy s Mohamed az ő prófétája. . . . Jertek hívők imádkozzatok.

A mecsetek és templomok tornyai hallgatagon nyulnak fel a magasba; felfelé mutatnak, ahol — az Istennél az emberi szív vágyódása kielégülést találhat.

Konstantinoff atyafi veti ki itten a hálót. A missziómunka mindezeideig nem volt szerelve; azonban a testvérek készségesek voltak az utasítások elfogadásában. Mindannyian megígérték, hogy segítségükre lesznek, s hogy bizonyosságát fogják szolgáltatni annak, hogy tanfolyamaink nem voltak hiábavalóak.

Egyik testvérnő mondotta: ezideig aludtunk, ezentul azonban ennek is másképp kell lennie. Segítsen az Ur mindenkit ehhez.

E. Kotz

Angol földön.

Egy csodálatos ajándékkal áldotta meg Isten az embert, melynek én is oly sokszor hasznát veszem. A gondolat ez a csodálatos ajándék, mely képes egész lelki világunkat át helyezni egy, akár a föld túlsó szélén fekvő országba is. Nem ismer akadályt, a cellában ülő rabon is ez az ajándék segít, hogy szabadon szóheti gondolatait.

Ily gyors szárnyakon könnyű hazarepülnöm és újra átélnem tapasztalataimat. Tegnap postát kaptam, így ma kedves napom van, olvashatok. Nem sokat értek az angol beszédből még, így hónapokig a posta pótolja a társalgást is.

Bizonyára titeket is érdekelni fog az itteni életmód, a világ és az emberek. Megpróbálom

egynéhány sorban összefoglalni első benyomásaimat.

Harmadnapon, hogy megérkeztem Londonba, kedves testvéreknél kaptam szállást. Másnap megnéztem a «wembley» kiállítást, mely oly szép, hogy külön lapot érdemel.

«Stanborough Park» ismert az egész környéken. Fekvése és az épületek meglepően szép benyomást keltenek. A terület nagysága 500 holdnyi, negyedórát tart, míg átmegyünk rajta. Itt-ott ligetek, zöld legelők, kertek, házak. Szemben az úttesttel a zöld pázsit szívében fekszik a szanatórium, tőle távol az iskola, mögötte a nyomda, az élelmiszergyár, gyermekiskola, gőzmosóda és sok apró tisztviselő-épület.

Az egyik szép tisztáson heverek és amint az erdőt, eget és a lemenő napot szemlélem, szinte elfelejtem, hogy iskolában vagyok.

Annyi minden más itt, mint nálunk; valóban nagy távolság van köztünk, szokásaink igen eltérőek. Az emberek gondnélküliek s a gyermekek olyanok, mint mi voltunk egykor, midőn még háborút nem ismertünk, de ép oly kedvesek, mint a mieink. Oly jó, hogy mindenhol feltalálhatók ez apróságok, kik a felnőttek gondját, baját oly sokszor felejtetik el és eszünkbe juttatják gyermekkorunkat. Az angyalok, amennyire megfigyelhettem, kiváló gondnal nevelik kicsinyeiket; tehetik is, mert jobb viszonyok között élnek. Szomorúan gondolok a mi elárvult, lezüllött kicsinyeinkre, kik nevelés nélkül nőnek fel Budapesten és a vidéken is.

Az emberek nagyrésze autón jár, általában nagyobb kényelemhez vannak szokva, mint mi. Itt Watfordban nincs is talán oly ház, hol két lakónál több volna, ki-ki külön lakik. Az angolnak zárva van az otthona, amit a könyvtársok sajnálkozva tapasztalnak léptenyomon. Csak az ajtóig mehetnek. A pesti bérházak itt ismeretlenek.

Az éghajlat szokatlan, esős, ködös, hűvös. Forró, égető napot itt nem ismernek. Étkezésük jó, csak meg kellett szoknom. Mi azt mondanánk sok ételre, hogy még nem kész; a rántást nem ismerik, minden zöldséget vízbe főzve eszünk egy kevés mártással.

Az elmúlt kedden az egész iskola átment Londonba az A. H. Munkára gyűjteni. Min-

denki kapott egy igazolvánnyal ellátott perselyt. Kevés angol tudással én is vállalkoztam, hogy is maradhattam volna itthon. 200.000 K-t kaptam, de volt, aki félmilliót gyűjtött. Az összes adakozás 12,250.000 K-t tett ki. Mily más viszonyok, mint nálunk, ahol még árulni sem szabad.

Szép gyülekezetünk van itt az iskolában 300 taggal. E gyülekezet célja az A. H. Munkában 1500 dollárt gyűjteni, ennyi talán a mi célunk Magyarországon. Naponként jönnek külföldi látogatóink; Indiából, Afrikából és Amerikából utaznak át itt misszionáriusaink. Sok szép jelentést hallhattunk e tapasztalt férfiaktól.

Pénteken szép bizonyágtételi óra volt; tegnap bucsuzott egy testvérnőnk, ki Afrikába készül. Vajjon mikor küldhetünk ki mi is misszionáriust a pogány területekre?

Ugy örülök, hogy itt is vannak lelkek, kik az utolsó üzenetben hisznek és Jézus eljövételére előkészülnek. Ugy érzem magam két hét múltán itt, mint a család egyik tagja. Mindezt Isten igéje hozta létre, amiért áldom nevét.

Szívélyes üdvözlettel, maradok

atyátokfia az Urban

Sohlmann K.

Könyvtárúsítás.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

A brit és külföldi bibliatársulat bibliai könyvtárúsítása.

A biblia ereje.

A bibliatársulatnak egy nemrégiben tartott összejövetele alkalmával Gore püspök azon véleményének adott kifejezést, hogy az újtestamentomnak és az evangéliumnak olvasása által egész sereg ember lesz Krisztushoz vonva; földünknek sok országából jövő jelentések megerősítik ezt.

A londoni missziótársulathoz tartozó Dugmore E. nevű misszionárius, aki Livingston Dávidnak a működési helyén, a becsuáni országnak Kolobeng nevű kerületében dolgozik, 42 tanuló vizsgálatáról beszélt egyet mást,

kik közül 32-en tudtak olvasni. Közülök 17-en tértek meg a biblia olvasása által, 8-an prédikáció által, 7-en álmok és látomások, 3-an az ének által és a hátralevők a haláltól való félelem következtében. A tizenhét közül, akik a biblia olvasása által tértek volt meg, öten mindannyian fiatal leányok 19-évestől 24-évesig azt mondták, hogy a Máté 11, 28 - 30-ban levő nagy meghívás volt az, ami őket a Meszterhez vonta.

Egy spanyol ember tapasztalatai.

«Emlékszik-e még rám?» E kérdéssel fordult Madridban egy katonatiszt egy bibliaárushoz. «Kartagenában történt az eset. Öten a tiszték közül ültünk egy kávéházban egy asztalnál, midőn Ön belépett. Ön felajánlotta nekünk a könyveit eladásra. Én megvettem az evangéliumot tartalmazó könyvet és gyakran olvastam belőle. Jézus Krisztus életében találom a feleletet azon kérdésre, amelyet akkor Ön intézett hozzám: «Mit gondol, hol fogja Ön az örökkévalóságot eltölteni? «Vajjon tud-e választ adni kérdésemre?» kérdezte a könyv-árus. «Azt hiszem, hogy azon ismerettel, amelyet az evangéliumnak olvasása által szereztem, ezt megtehetem, annak tanításai valóban jók; mindazonáltal, miképpen Pál apostolban, azonképpen bennem is vannak oly erők, amelyek ismét vissza szeretnének engem vinni a világba.» «Beszélje el ezzel szemben nekem, kérde a könyv-árus, az evangéliumban melyik rész volt az, amelyik a legkomolyabban szólott az Ön lelkéhez.» «Azt hiszem, válaszolá a katonatiszt a fügefáról való példázat volt az, amely csak leveleket hozott. Ez megmutatta nekem, hogy kétféle dolog az, hogy vajjon csak az emberek hívnak-e bennünket keresztényeknek, vagy pedig tetteinkben és szavainkban vagyunk-e keresztények.

Egy rabló és a Biblia.

Egy könyv-árus írja a következőket. A legutóbbi pénteken meglátogattam a perzsiai kózákok barakjait. Midőn bibliámat megmutattam, egy 40 év körüli katona érkezett oda, a könyvek egyikét kivette kezemből és miután azt megvizsgálta, ezeket mondá: «Ezen könyv

olvasása az emberek részére nagyon hasznos, mert ebben van az emberek élete kinyilatkoztatva. Minden egyes ember, aki ebből olvas, megláthatja benne saját magát és a helyes utra vezethetik, amiképpen velem is történt. Még csak néhány évvel ezelőtt rabló voltam. Egy szép napon vettem egy keresztény könyv-árustól egy bibliát. A hideg téli éjszakák alatt, amelyeken nem tudtam kimenni, gyakran felnyitottam ezen könyvet és olvastam belőle itt is, ott is. Így egy ízben Máté 5-öt is olvastam, másszor pedig Lukács 23, 32-43-mat. Az utóbbi helyen a gonosztevőkről van szó, akik Krisztussal együtt megfeszítettek. Ez a rész megmutatta nekem, hogy nekem is egyszer be kellene vallanom és meg kellene bánnom bűneimet. Mikor is fog ez megtörténni? Mikor is kell majd nekem meghalnom? Ezen kérdések miatt nem volt semmi nyugalom sem és mivel haláломnak óráját mégis csak nem tudhattam, tisztán állott előttem, hogy az én megbánásommal nem szabad tovább várnom. Így tehát beismertem bűneimet és megszüntem rablónak lenni. Ma bizonyosságot tehetek arról, hogy egyetlen egy könyv sincsen a világon, mely az embereknek hasznosabb, mint ez: mert ez megmutatja nekik az ő igazi állapotukat és az ő megmentésükre vezető utat.

Indiából.

Egy fiatal bramán beszélte egy misszionáriusnak, hogy mennyire meghatva érezte ő magát egész bensejében, midőn az evangélimot olvasta és ezáltal a gyermekvallásban való hitét teljesen elvesztette. A misszionárius kölcsön adta neki a négy evangéliumnak és az apostolok cselekedeteinek könyvét. Midőn azután a bramánt egy, az udvarában befestett kő felől megkérdezte, ez így válaszolt: «Ez a kő ma még itt áll, azonban néhány nap múlva el fog tűnni, mert én az ilyen lehetetlen dolgokhoz való bizalmamat teljesen elvesztettem. Azután meghívta házába e misszionárius nejét és a bibliamunkásnót, kiknek feladatukká tette, hogy az ő nejét és az 5 édesanyját oktassák és a Szentirással megismertessék.

Más alkalommal egy fiatal hindu megvallotta az evangelistának, hogy ő naponta olvassa a bibliát és egy keresztényen könyvet.

«Csak prédikáljátok népünknek Krisztust — mondá — és ne féljete, mert az indiánusoknak szükségük van rá.»

Egy indiai városában nemrégiben egy muzulmán kereszteltetett meg, aki már 12 évvel ezelőtt egy biblia birtokába jutott. Ugy sejtethető, hogy ez a biblia 50 évvel ezelőtt egy misszionáriusnő által egy keresztyén szolgának ajándékozott Kalkuttában. Azután egy muzulmánhoz került, aki azt csaknem megvetően annak az öregnek átengedte. Minke-előtte ez az öreg muzulmán az oktató órákra járt, követvén a mohamedánok szokását, már több helyet tudott könyv nélkül.

Egy vészteljes vállalkozás.

A bibliatársulat egyiptomi telepén több mint 30 éven át dolgozott mint könyvtáros Maguar István. Ő egy kopt férfiú, a szentírásnak gyakorlott olvasója, képességekkel és finom érzéssel ellátott ember, mindenkor készenlétben, hogy egy oly missziót teljesítsen, amely bátorságot és ügyességet kíván. Gyakran felhasználták őt arra, hogy a szentírásnak a terjesztésére új országot nyisson meg. A következő esemény ismertette az ő jellemét. Abban az időben, midőn Arábia a törökök kezében volt és az ezen országba való beutazás legtöbbször lehetetlen volt, István magára vállalt egy utazást Hodeidába, egy a Vöröstengernél levő kikötőbe. Hat ládát könyvekkel megrakva vitt magával és kijelentette a vámhivatalnoknak, aki török volt, hogy ezek a ládák a Sanaaban levő török kormányzó részére vannak szánva. Ez a hivatalnok részére elegendő ok volt arra, hogy a ládákat vizsgálat nélkül keresztül engedje; a ládák jól becsomagoltattak, lepecséltek és három tevére rakván azokat, a leggyorsabban tovaszállították.

Midőn István két nappal később Sanaaba megérkezett, a ládákat tényleg a kormányzó házában találta. A kormányzónak azután, aki őt jóakaróan fogadta, udvariassan tudomására adta, hogy a ládák szent könyveket tartalmaznak, amelyeket ő az illető város lakossága részére jutányos áron eladni óhajtana. Ő Fensége maga is vett egy igen jó bibliát az ő saját használatára és megengedte Istvánnak, hogy az ő házában maradjon, míg mind a hat

ládák könyve el nincsen adva. Akkor szabad lesz néki bucsút vennie.

Hirek a nagyvilágból.

Egyházi nevelés Ausztriában. Seipel osztrák pap-kancellár legutóbbi bécsi beszédében hangsúlyozta, hogy eljött már annak az ideje, hogy az osztrák gyermekek nevelését az egyházi törvények szerint szabályozzák. A szülőknek nincs joguk meghatározni, hogy melyik iskolába küldjék gyermekeiket; ezt jog szerint egyedül az egyház ítélheti meg.

Három nyugalomnap. A konstantinápolyi rendőrség rendeletet adott ki, melyben az összes keresztény intézmények felszólították a mohamedánok heti ünnepének, a pénteknek megünneplésére. Itt a mohamedán pénteken zárja be üzletét, a zsidó szombat a keresztény pedig vasárnap. Oroszországban azon tervvel foglalkoznak, hogy a hétfőt fogják ünnepelni. Ha az összes népek Isten törvényét akarnák követni, amelyik a hét hetedik napjának a szombatnak az ünneplését parancsolja, akkor ilyen zavaros összevisszáról nem is lehetne szó.

A tönkrement Európa most egy millióval több katonát tart fegyverben, mint a nagy háború előtti napokban. Ezen óriási fegyverkezés legfőképpen Franciaországban folyik. Ez is mutatja, hogy mily komolyan készülnek a nagyhatalmak és a népszövetség a világbékéhez.

Önműködő írógép. Egy oly írógép-találmányról van szó, amelyet a hang ereje hoz működésbe. A londoni «Daily Mail» egyik munkatársa írja erről: «Jelen voltam a kísérleteknél, melyek egy oly írógéppel folytak, amely mindazt önműködően papírosra vetette, amit beléje beszéltek. Ezen gép felkelti az egész világ érdeklődését. A gép teljesen hasznavehetőnek bizonyult, annak dacára, hogy kissé komplikált a szerkezete. Egy német vállalat 25.000 aranykoronáért állított elő egy példányt belőle. Ezen gépek 5—6 hónapon belül forgalomba fognak jönni.

Igy látjuk napról-napra beteljesedni az Ur prófétái kijelentéseit, melyeket már 2600 év előtt Dániel próféta által megjövendölt.

(Dán. 12, 4.) Ezeket látván, megerősödik bennünk az a tudat, hogy az utolsó időkben élünk.

Veszélyes megbetegedés disznóhúsevéstől. Michigam-Államban az egyetem néhány tanulója trichinmérgezés tünetei között megbetegedett. Állapotuk válságosra fordult. Az egyetem tanárai a megbetegedést a disznóhús élvezésére vezették vissza. A Bibliában Isten nem ok nélkül tiltotta el a disznóhúsevést.

A H. N. Adventisták első nagyobb rádió leadóállomása. Az Emanuel Collegium, főiskoláink egyike, a legutóbb egy nagy leadóállomást rendezett be, amelyből hetenként háromszor rezegtetik meg a titokteljes hullámok a légkört.

Ezen új rádióállomás a tíz legjobb közé tartozik, amely Amerikában egyáltalán létezik. Teljesítőképessége 3000 km-re terjed. Megvan tehát annak a lehetősége, hogy hetenként többször milliókra menő hallgatóság tudomást szerezzen a Biblia jelenvaló igazságáról. Mi valóban a csodák korszakában élünk, mikor a menny Istene betekintést enged az emberi elmének a természeti törvények titkaiba, hogy üzenete a lég hullámain át jusson el az egész világra.

Aranymondások.

E rovatért STREISINGER BÉLA felelős.

Miként a molnár nyugodtan tud aludni a malom zakatolása közben, úgy alhatod te is lelkiálmodat Isten Igéjének az ítéletről szóló minden fenyegetése dacára is, ha az már megszokottá vált számodra.

Az alázatosság olyan, mint a szem: mindent lát, csak önmagát nem.

Munkálkodásunk akadályait is szeretnünk kell; vagyis bennük eszközöket kell látnunk, melyek erőnk kifejtésére, kevélységünk leküzdésére és önmagunk megismerésére szolgálnak.

Vannak emberek, akik szeretnének nagy dolgokat cselekedni, de mert szüntelenül nagy

alkalmakra várnak, életük elmulik anélkül, hogy a legcsekélyebb szeretetmunkát is végezték volna. Nagy tettekre ritkán nyílik alkalom, mert az élet parányokból van össze téve. Ha megvizsgáljuk bármelyik nagyunk örömét, boldogságát, azt fogjuk találni, hogy az nem áll egyébből, mint apró figyelmességek, szeretetteljes tekintetektől, melyek felolvasztják világgyűlöletünk megfagygni készülő hártáját.

Reggeli dicséretek 1925 II. negyedére.

Április.

Szombat megszentelés.

Sz.	1.	2. Mózes 31, 16.	
Cs.	2.	v. 17.	
P.	3.	3. Mózes 19, 2.	Sz. k. 6:35
Sz.	4.	Ésaiás 56, 2.	Sz. v. 6:37

A szombat.

V.	5.	1. Mózes 2, 1—3.	
H.	6.	2. Mózes 20, 8—11.	
K.	7.	Ezekiel 20, 12.	
Sz.	8.	Ésaiás 58, 13. 14.	
Cs.	9.	Márk 2, 27. 28.	
P.	10.	Máté 12, 11. 12.	Sz. k. 6:47
Sz.	11.	Ésaiás 66, 23.	Sz. v. 6:49

Kik a boldogok?

V.	12.	Máté 5, 1—3.	
H.	13.	v. 4.	
K.	14.	v. 5.	
Sz.	15.	v. 6.	
Cs.	16.	v. 7.	
P.	17.	v. 8.	Sz. k. 6:59
Sz.	18.	v. 9.	Sz. v. 7:1

Kik a boldogok?

V.	19.	Máté 5, 10.	
H.	20.	v. 11.	
K.	21.	v. 12.	
Sz.	22.	v. 13.	
Cs.	23.	v. 14.	
P.	24.	v. 15.	Sz. k. 7:11
Sz.	25.	v. 16.	Sz. k. 7:13

A törvény betöltése.

V.	26.	Máté 5, 17. 18.	
----	-----	-----------------	--

H. 27. v. 19. 20.
K. 28. v. 21. 22.
Sz. 29. v. 23. 24.
Cs. 30. v. 25. 26.

Imádkozzál különösen: az igazi szombat megszentelésért; egy tiszta szívért és misszionáriusainkért.

Május.

A törvény betöltése.

P. 1. Máté 5, 29. 30. Sz. k. 7:23
Sz. 2. v. 33—35. Sz. v. 7:25

A törvény betöltése.

V. 3. Máté 5, 36. 37.
H. 4. v. 38. 39.
K. 5. v. 40. 41.
Sz. 6. v. 42.
Cs. 7. v. 43—45.
P. 8. v. 46—47. Sz. k. 7:35
Sz. 9. v. 48. Sz. v. 7:37

Adakozásról és imáról.

V. 10. Máté 6, 1.
H. 11. v. 2.
K. 12. v. 3. 4.
Sz. 13. v. 5.
Cs. 14. v. 6.
P. 15. v. 7. 8. Sz. k. 7:46
Sz. 16. v. 9—13. Sz. v. 7:47

Igazi jámborság.

V. 17. Máté 6, 14. 15.
H. 18. v. 16.
K. 19. v. 17. 18.
Sz. 20. v. 19. 20.
Cs. 21. v. 21.
P. 22. v. 22. Sz. k. 7:57
Sz. 23. v. 23. Sz. v. 7:58

Isten gondoskodása.

V. 24. Máté 6, 24.
H. 25. v. 25.
K. 26. v. 26. 27.
Sz. 27. v. 28. 29.
Cs. 28. v. 30.
P. 29. v. 31. 32. Sz. k. 8:6
Sz. 30. v. 33. Sz. v. 8:7

V. 31. Máté 6, 34.

Imádkozzál különösen: a bűn iránti gyűlöletért, az áldozatkészségért; és az Isten gondoskodása iránti bizalomért.

Junius.

A szeretetlen ítélkezésről.

H. 1. Máté 7, 1.
K. 2. v. 2.
Sz. 3. v. 3.
Cs. 4. v. 4.
P. 5. v. 5. Sz. k. 8:14
Sz. 6. v. 6. Sz. v. 8:15

Az ima ereje.

V. 7. Máté 7, 7.
H. 8. v. 8.
K. 9. v. 9—11.
Sz. 10. v. 12.
Cs. 11. v. 13. e. r.
P. 12. v. 13. ut. r. Sz. k. 8:20
Sz. 13. v. 14. Sz. v. 8:21

A gyümölcsözésről.

V. 14. Máté 7, 15.
H. 15. v. 16.
K. 16. v. 17.
Sz. 17. v. 18.
Cs. 18. v. 19.
P. 19. v. 20. Sz. k. 8:23
Sz. 20. v. 21. Sz. v. 8:24

Építs sziklán.

V. 21. Máté 7, 22.
H. 22. v. 23.
K. 23. v. 24.
Sz. 24. v. 25.
Cs. 25. v. 26.
P. 26. v. 27. Sz. k. 8:24
Sz. 27. v. 28. 29. Sz. v. 8:24

Mindent Krisztusért.

V. 28. Máté 13, 44.
H. 29. v. 45. 46.
K. 30. Máté 19, 21.

Imádkozzál különösen: a szeretetlen ítélkezéstől való szabadulásért; kiadónkért, a Krisztusért való áldozatkészségért

Reformáció a szombatünneplés terén.

Bizonyágtételek a gyülekezet számára.

A szombat képezi azon aranykapcsot, mely Istent népével egyesíti. A szombat parancsolatát azonban megtörték, Istennek szent napját figyelembe se vették. A bűn embere a szombatot kivette az azt megillető helyről s egy egyszerű munkanapot állított be helyette ünnepnap gyanánt. A törvényben ily módon egy rés támadt s ezen rést ki kell építeni. Az igazi szombatot, mint Isten nyugalomnapját, ismét vissza kell helyezni az őt megillető helyre. Ésaías 58. fejezetében le van írva azon munka, amely Isten népére hárul. Isten törvényét nagygyá és dicsőségessé kell tennie és felépítenie azt, ami eddig romokban hevert, valamint egy maradandó alapot is kell vetni, mely állandóan megmarad. Ésaías 58, 12—14.

Az emberiség utolsó nagy küzdelmében a szombat kérdése lesz a legfőbb pont. Az emberek többre becsülték Sátán alapelveit, mint a mennyből származókat. Elfogadták a becsusztatott nyugalomnapot, amelyet Sátán saját hatalmának jeléül alapított. Isten azonban az Ő királyi követelményére reányomta saját pecsétjét. Mindkét nyugalomnap magán viseli alapítója nevét, csalhatalan jeléül annak, hogy mindkettő alapítójának hatalmát bizonyítja. A mi feladatunk az, hogy ezt az emberekkel megértessük. Meg kell nekik mutatnunk, hogy mily nagy jelentőséggel bír az, hogy mi az Isten országának, vagy pedig a lázadó országának jelét viseljük-e magunkon; mert ki-ki azon ország alattvalójának ismeri el magát, melynek jelét magán hordozza. Isten elhívott bennünket, hogy az ő megalapozott szombatjának zászlaját magasra emeljük. Mily fontos ezért, hogy a szombatünneplés terén jó példát nyújtsunk!

Új gyülekezetek alapításánál adjanak a prédikátorok gondos utasításokat a helyes szombatünneplésre vonatkozólag. Elővigyázatosoknak kell lennünk, mert különben azon szokásokat, melyek a vasárnap ünneplését

uralják, azok is utánozzák, akik Isten szent nyugalomnapját ünneplik. Éles határvonalat kell vonni azok között, akik Isten pecsétjét viselik magukon és akik a lázadás országának jelét hordozzák. Sokkal jobban kell a szombatot megszentelni, mint ezt sok elismert szombatünneplő teszi. Tiszteletlenül bánnak az Úrral azok, akik a szombatot sem a törvény belülről, sem pedig szelleme szerint nem ünneplik. A szombatünneplés terén egy reformációra szólít fel bennünket az Ur.

Előkészület a szombat ünneplésére.

Mindjárt a negyedik parancsolat elején mondja az Ur: «Megemlékezzél!» II. Móz. 20, 8. Ő tudta, hogy az emberek a fáradalmak és gondok közepette kísértésnek lesznek kitéve, hogy mentegetődzzenek, miszerint a törvény követelményeinek teljes egészében nem tudnak eleget teenni, vagy pedig elfelejtik ezen parancsolat szent jelentőségét. Egész héten keresztül tartasuk emlékezetünkben a szombatot és tegyünk előkészületeket, hogy azt a törvény szerint tarthassuk. A szombatot ne tekintsük csupán törvényes dolognak, hanem értsük meg annak lelki vonatkozásait is életünk minden eselekedetében. Mindazok, akik a szombatot önmaguk és Isten közötti jelnek tekintik, bizonyítják, hogy Isten az, aki megszenteli őket s Isten uralkodási alapelveinek képviselőivé lesznek. Ezek mindennapi életükben fogják kinyilvánítani Isten országa törvényeit. Naponta fognak imédkozni, hogy szombat megszentelése rajtuk nyugodjék...

A szombatra való előkészületnek egész héten át kell tartania, ám azért mégis a péntek képezi kiváltképpen az előkészület napját. II. Móz. 16, 23; IV. Móz. 11, 8.

Pénteken a szombatra való előkészületet be kell fejezni, utána kell nézni, hogy minden ruha készen legyen; a cipő ki legyen tisztítva, az ebéd megfőzve és a fürdésről is kellő időben kell gondoskodni. Ha ezt szabályul állítjuk magunk elé, akkor bevezethető és el is érhető mindez. Ne használjuk fel a szombatot ruhahajvításra, főzésre, szórakozásokra és semmiféle világi foglalkozásra. Nap-

lementekor félre kell tenni *minden világi munkát, könyvet és újságot*. Ti szülők magyarázókat meg gyermekeiteknek cselekedeteitek módját és célját s engedjétek, hogy ők is résztvegyenek ezen előkészületekben, hogy a törvény szellemében ünnepeljük a szombatot.

Még egy más munka is megérdemli figyelmünket az előkészület napján. Ezen a napon ki kell egyenlíteni minden félreértést, akár a testvérek között, akár pedig a családban jöttek azok létre. Engedd, hogy minden keserűség, harag és félreértés eltávozzék lelkedből. Alázatos szellemben «valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok». Jak. 5, 16.

(Folyt. köv.)

E. G. White

A munka befejezése.

(Folytatás.)

A tétlenség következményei.

Három dolog által tarthatjuk fenn testünk egészségét: levegő, eledel és mozgás által. Az ember csak néhány pillanatig élhet levegő és csak néhány napig táplálék híján. Igaz, hogy mozgás nélkül éveken át is élhet, azonban a télen ember gyenge és ügyefogyott lesz.

A testi és lelki élet sok tekintetben hasonlítanak egymáshoz. Ha tökéletes fejlődéshez akarjuk lelki életünket segíteni, három dologra van szükségünk: imára, bibliatanulásra és missziómunkára. A lelki halál vár arra a keresztyénre, aki az imát és a bibliai tanulását elhanyagolja és végül feladja. Igaz, hogy némiképen s egy bizonyos ideig missziómunka nélkül is fenntarthatjuk lelki életünket, de vajmi nyomoruságos tengődés leszen ez. Lelki tevékenységre, azaz egyéb lelkek megmentése érdekében kifejtett munkára van szükségünk, hogy lelki életünket elmélyíthessük s hogy a hívőből a jónak hatalmassága lehessen.

Az utolsó gyülekezethez intézett dorgálásban kijelenti az Ur, hogy az langymeleg, anyag és közömbös és mégis azt véli magáról, hogy tökéletes és semmiben sem szűkölködik. «Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így, mivel lágy meleg vagy, sem hideg, sem

hév, kivetlek téged az én számból.» Jel. 3, 15. 16.

Hogyan használja fel a jelen gyülekezet Istentől nyert igazságismereteit? Midőn tagjai hajdanában felismerték azt a végtelen kegyet, mellyel Isten az elbukott emberi nemzetség iránt viseltetett, nem tudtak többé csendben és tétlenül maradni. Az a végtelen vágy töltötte be keblüket, hogy mint Isten mukatársai, igyekezzenek másokkal is közölni azokat az áldásokat, melyeket ők már elnyertek. S miközben az áldást osztották, mindig több áldásban részesültek. Állandóan növekedtek az Ur Jézus kegyelmében és ismeretében. De hogy van ez manapság?

Kedves testvéreim, akik már régóta azt állítjátok, hogy ismeritek az igazságot, személyesen intézem hozzátok ezt a kérdést: Vajjon összhangban vannak-e cselekedeteik a világossággal, azokkal a kiváltságokkal és alkalmakkal, melyekkel az ég ajándékozott meg benneteket? Ez egy nagyon komoly kérdés. Az igazság Napja immár felragyogott a gyülekezet felett s a gyülekezetnek kötelessége világoskodni. Minden egyes léleknek megadott az a kiváltság, hogy előre haladjon.

Azok, akik Krisztussal vannak összeköttetésben, Isten fiának ismerete és kegyelme által érett férfiakká és nőkké fejlődnek. Ha azok, akik azt állítják, hogy az igazságban hisznek, képességeiket és idejüket leginkább arra használták volna fel, hogy dolgozzanak és tanuljanak, akkor ma már erősek lehetnének Krisztusban. Bármily hivatásuk és foglalkozásuk legyen is, ha földművesek, ha kézművesek, ha tanítók, ha lelkészek, ha teljesen Istennek adnák át magukat, derék munkásai lennének a mennyei mesternek.

De vajjon mit tesznek a gyülekezeti tagok, ami által kiérdemelnék azt, hogy Isten munkatársainak neveztessenek? Lásd 1. Kor. 3, 9. Hol látjuk, hogy komolyan és buzgón fáradoznának lelkek megmentése érdekében? Hol látunk oly gyülekezeti tagokat, akik teljesen átadnák magukat a vallási feladatok végzésének s akik feltétlen engedelmisséggel viseltetnének Isten akarata iránt? Hol vannak azok a keresztyének, akik tudatában vannak annak, hogy rájuk hárul az a szent kötelesség, hogy gyülekezeteiket előbbre segítsék a fejlődés

utján s hogy minden egyes tagból egy világító fáklyát csináljanak?

Hol vannak azok az emberek, akik határtalan szeretettől indítattva, minden fenntartás nélkül dolgoznak mesterükért? A mi mesterünk majd látja lelke fáradozásának gyümölcsét és meg leszen elégedve. Hogy állunk azokkal, akik azt vallják, hogy a mester követői? Meg lesznek-e majd elégedve, ha munkájuk gyümölcsét látják?» Biz. VI. köt. 422. 423. old.

Ezek nagyon komoly kérdések, amelyek megmutatják, hogy mily visszatetszéssel nézi Isten népének tétlenségét. Mik lesznek a következményei annak, ha ez a tétlenség állandó lesz?

«Látjuk, hogy különböző helyeken nagy gyülekezetek jönnek össze. Tagjai már megismerték az igazságot s teljesen meg vannak azzal elégedve, hogy a tanítást hallgatják, anélkül, hogy arra törekednének, hogy a megtanult igazságokat másokkal is közöljék. Csak nagyon csekély felelősséget éreznek a munka fejlődése iránt s keveset törődnek lelkek megmentésével. Világi dolgokban igen nagy buzgalmat tanúsítanak, de hiányzik ez a vallási dolgokban.

Ezen lelkek elhanyagolják a legkedvezőbb alkalmakat s megvetik a legnagyobb kiváltságokat. Ezért azután ezen gyülekezetek tagjai nem is növekednek, a mi Urunknak és Mesterünknek kegyelmében. Lásd 2. Pét. 3, 18. Ezért gyengék a hitben, nélkülözik az ismeretet s a tapasztalatok tekintetében csak gyermekek maradnak. Nincsenek megalapozva, nem vertek gyökeret az igazságban. Ha így maradnak továbbra is, az utolsó napok csalódásai bizonyosan megtévesztik őket. Nem lesz elég látóképességük lelki tekintetben, hogy az igazságot megkülönböztessék a tévedéstől.

Nem várhatjuk-e a vallási élet elsekélyesedését, midőn azt látjuk, hogy az emberek az egyik prédikációt a másik után hallgatják végig, anélkül, hogy a hallott tanítást gyakorlatilag is alkalmaznák mindennapi életükben? Istentől nyert képességeink elsatnyulnak, ha nem használjuk fel azokat kellőleg. Ami azonban még ennél is rosszabb, az az, hogy Sátán állandóan kész azokat «álhudo-

san foglalkoztatni és munkába állítani, akiket tétlenül lát. Ez áll mindenekelőtt a gyülekezetekre. Teljesen megszállja a terepet s oly munkával látja el a gyülekezeti tagokat, amely akaraterejüket teljesen igénybe veszi, amely a lelki életet tönkreteszi s végül ezen tagok terhére válnak a gyülekezetnek.» Biz. VI. köt. 424—425. old.

«Hogyan oktassuk a rest gyülekezeti tagot, hogy belássa, miszerint hogy elő kell vennie elásott talentumát s a váltókhöz kell azt vinni? Egyetlen tétlen embert, egyetlen restet sem találunk majd a mennyeknek országában. Ugyanott 434. old.

Tehát ily szomorú helyzetben vagyunk. Sok gyülekezeti tag van lelki halálra kárthatva azért, mert elássa Istentől nyert talentumát, minek következtében nem bocsáttanak be Istennek országába. A lelkek megmentése iránt tanusított közömbösségük eléggé elárulja, hogy nincs meg bennük Krisztus lelke, hogy Isten és emberek iránti szeretetük csak üres szavakból álló vallomás s hogy nem viseltetnek igazi bizalommal az igazság üzenete iránt. «A haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre.» Máté 25, 30.

Egy reformmozgalom.

Világosan látjuk minden oldalról, hogy hová vezet Isten népe kebelében a lelki élet hiánya, melyet a lelkek megmentése érdekében való munka elhanyagolása idézett elő. De egy kilátásunk van, amelynek folytán az egész helyzetet reményteljesnek ítéelhetjük. S ez azon tény, hogy az emberiség próbaidejének végéhez közeledve, Isten népe között egy nagy reformmozgalomnak kell végbemeni.

«Éjszakai látásokban egy nagy reformmozgalmat szemlélttem Isten népe között. Sokan magasztalták Istent. Betegek gyógyultak meg és egyéb csodák történtek. Százak és ezrek vállalkoztak arra, hogy családokat látogassanak meg, melyek előtt feltárták az üdvösség útját. Isten lelkének ereje sok szívet meggyőzött az igazságról és az igaz megtérés lelke nyilatkozott meg. Az igazság üzenetének hirdetése előtt mindenfelé megnyitak a kapuk. Ugy látszott, mintha egy mennyei be-

folyás az egész földet megvilágította volna. Isten alázatos és hűséges gyermekei nagy áldásban részesültek. A hála és dicséret hangját hallottuk s egy oly reformmozgalom indult meg, aminőnek 1844-ben voltunk szemtanúi. Ámde egyesek semmit sem akartak tudni a megtérésről.» Biz. IX. köt. 126. oldal.

Isten szolgálójának következő üzenetében ezen reformmozgalom következő két feltünő ismertetőjele van hangsúlyozva:

1. A pünkösdünnep tapasztalata megismétlődik. A buzgó imádkozás lelke nyilatkozik meg, ahogy ama pünkösd előtt is megnyilatkozott. . . . A szentlélek ereje által erős meggyőződés hatotta át a lelkeket s az őszinte megtérés lelke nyilatkozott meg.» Immár elértük azt az időt, midőn Isten felszólítja népét, hogy szentebb, keresztyénibb életet éljen s szívünk erősebben dobog ama gondolatra, hogy Isten megígérte, hogy a már folyamatban lévő reformmozgalom nekünk személyesen egy új pünkösdöt hoz. Mint gyülekezeti tagok legyünk rajta, hogy ez a nagy reformmozgalom elvégezhesse bennünk munkáját s hogy ezáltal kellőképen elő legyünk készítve arra a nagyobb munkára, amelyre bennünket Isten elhívott.

2. A gyülekezet missziómunkájában nagy haladásnak kell végbemenni. «Betegek gyógyultak meg és egyéb nagy csodák mentek végbe. Százak és ezrek vállalkoztak arra, hogy családokat látogassanak meg, melyek előtt feltárták az üdvösség utját.»

Ez azon tényeket tárja elénk, amelyeknek következménye leszen a pünkösdünnep tapasztalat. Ez a reformáció arra készíti gyülekezeti tagjainkat, hogy a helyes álláspontra helyezkedjenek a munka befejezésével szemben. Ne feledjük, hogy a munka mindaddig nem nyerhet befejezést, amíg gyülekezeteink férfi és női tagjai egyaránt nem kerekednek fel buzgó munkára. Így látjuk be, hogy mily sürgős szükségünk van a reformmozgalomra, amely Isten népének szívét alkalmassá teszi a szent lélek befogadására s amely mindenkinek, aki Isten szentlelkétől van áthatva, részt ad a harmadik angyali üzenet hangos hirdetésében, ami által a nagy munka befejeztetik.

A szolgálatra való kiképzés.

Hogy gyülekezeti tagjaink eredményesen tölthessék be helyüket a misszió munkában, felettébb szükséges dolog őket kellő nevelésben és tanításban részesíteni. «Legyen minden egyes gyülekezet egy oly nevelő iskola, amelyben keresztyéni munka számára munkásokat képeznek ki.» A nagy orvos lábnyomában, 153. old. A gyülekezeti tagok képeztesenek ki úgy szóbeli, mint gyakorlati tanítás által a keresztyéni szolgálat minden ágára.

«A tanítók maguk járjanak elő jó példával, dolgozzanak a nép között, akkor majd mások is felbuzdulnak példájukon. Egyetlen jó példa többet ér, mint sok előírás.» Ugyanott.

«Akkor vagyunk igazán segítségére testvéreinknek, ha megtanítjuk őket arra, hogyan kell nekik Istenért dolgozni s ha őket nem a prédikátorokra, hanem Istenre bizzuk. Tanuljanak meg dolgozni úgy, amint Krisztus dolgozott. Csatlakozzanak szolgálóknak csapatához és szolgálják hűséggel Urukait.» Bizonyosságok, II. köt. 49. 50. old.

«Mihelyt be van fejezve valamely gyülekezetnek szervezése, szoktassa a prédikátor azonnal a munkájához a gyülekezeti tagokat. Tanulják meg miképpen dolgozhatnak a legeredményesebben. Ezért sokkal többet foglalkozzék a prédikátor a tanítással, mint prédikálással. Oktassák ki jól a hívőket arra, hogy miképpen közölhetik másokkal is azokat az igazságokat, amelyeket ők már megismertek. Igaz, hogy az újonnan megtérteknek azoknak a tanácsára van szüksége, akik már régebben az igazságban vannak s számosabb tapasztalattal rendelkeznek, mindazáltal mégis úgy kell nevelni a tagokat, hogy a prédikátort ne emeljék Isten helyébe.» Ugyanott, 51. old.

«Azok, akikre a gyülekezet vezetése hárul, válasszanak ki ügyesebb tagokat oly célból, hogy rájuk felelősségteljes feladatok elvégzését hárítsák, miközben állandóan mellettük álljanak tanácsaikkal, hogy az illetők mind tökéletesebben megfelelhessenek feladataiknak és minél nagyobb áldására lehessenek embertársaiknak. . . .

A misszióórát arra kell felhasználni, hogy a tagokat megtanítsák arra, hogy miképpen végezhetnek eredményes missziómunkát. Isten elvárja, hogy a gyülekezetek gondoskodjanak tagjaik neve-

léséről s hogy alkalmasakká tegyék tagjaikat arra, hogy a világ megvilágításának magasabb feladatát elvégezhezessék. Az így nyert nevelés késztesen száz és száz lelket arra, hogy elásott képességeiket elővegyék és a pénzváltó asztalára helyezzék.» Biz. VI. köt. 431. 432. old.

«Gyülekezetünk csak úgy épülhet fel és fejlődhet tovább, ha oly ügyes és értelmes emberek támadnak kebelében, akik felfedezik azokat az adományokat, melyek a gyülekezet kebelében vannak s akik tehetséges embereket a Mester szolgálatára képeznek ki. Egy jól átgondolt tervet kell kidolgozni arra nézve, hogy munkások menjenek szét az összes gyülekezetekbe, a nagyokba és a kisebbekbe egyaránt, akik kitanítsák a tagokat arra, hogy miképpen dolgozhatnak a gyülekezet érdekében s a hitetlenekért is. Képzésre és nevelésre van szükségünk. Azok, akik a gyülekezeteket látogatják, tanítsák meg a testvéreket arra, hogy miképpen végezhetnek missziómunkát.» Ugyanott, IX. köt. 117. oldal.

Ezen kijelentések elég világosan mutatják, hogy tagjainknak elsősorban arra van szükségük, hogy kellőképpen kiképeztessenek a lelkek megmentésének nagy tudományában. Ez kelti új életre a langymeleg gyülekezeteket is. Ezen gyülekezetek azért lettek oly gyengék és azért maradtak vissza, mert lelki télenységbe sülyedtek. Hadd induljanak újra fejlődésnek ezen gyülekezetek oly módon, hogy másokkal is igyekezzenek közölni azt a világosságot és igazságot, amelyet ők már elnyertek. Ily módon használják és erősítik meg lelki képességeiket, amelyek őket alkalmassá teszik arra, hogy másokat is megnyerjenek az igazságnak. Csak ez az egyetlen út vezet a célhoz.

A küzdő gyülekezet.

Krisztus gyülekezete most vivja a történelem legnagyobb küzdelmét. Minden egyes hűséges hívő tagnak képességét értékesíteni kell. «Kivétel nélküli szolgálatot» parancsol a jelen komoly idő. A haldokló, éhen pusztuló világ jalkiáltásai és segélykérései személyes szolgálatra szólítanak fel bennünket. A keresztyéni szolgálatnak legkülönbözőbb fajtái várnak ránk.

Egyesek arra alkalmasak, hogy Isten szavát megnyissák azon lelkek előtt, akik világosság után sóvárognak. Mások alázatos lélekkel nyújthatják az evangélium vigaszt a betegeknek és szenvedőknek. Másokra alkalmasak, hogy az igazságot tartalmazó nyomtatványokat oly arányokban terjesszék el, mint «az ősszel lehulló falevelek.»

Az Úr most felszólítja a hetednapos adventistákat, hogy cselekvőleg vegyenek részt az utolsó nagy küzdelemben. Sok ezren örömmel engednek Isten hívő szavának, de olyanok is lesznek, akik nem hajlandók dolgozni. Isten szabad akaratára bocsátja minden egyes gyülekezeti tagnak, hogy a világi kényelmet és szórakozásokat választja-e, avagy önmagát megtagadva, azok csapatához csatlakozik-e, akik az Úr Jézussal csakhamar elmondhatják: «Elvégeztem azt a munkát, amelynek elvégzését reám bíztad.»

Halálozás.

Február hó 6-án halt meg Békéscsabán özv. Kocziha Györgyné testvérnőnk, 71 éves korában. 5 éve, hogy megismerte a jelenlevő igazságot és azóta igazi hűséggel követte Megváltóját. Szomszédjai és rokonai szép bizonyosságot tettek keresztyéni életéről. Betegsége csak öt napig tartott. Jó idejében intézkedett még, hogy vagyona az utolsó üzenet hirdetésére legyen fordítva. Utolsó szavai voltak: «Az én szemeim látták a Megváltót és így békén távozom el a földről az első feltámadásig.»

Alulirott nem csak vigasztalt, hanem nagy számu néptömeg előtt bizonyosságot is tett elhunyt testvérnőnk boldog reménységéről. Ján. 11, 22. és 10, 27. alapján.

Nyugodjék békén az ő hite szerint és az első feltámadásnál egyesüljön Megváltójával.

✱

December hó 5-én halt meg Krnyán Mátyásné testvérnőnk Csorváson 65 éves korában 9 évig követte Megváltóját. Ő volt a csorvási gyülekezetnek egyik leghűségesebb tagja. Reméljük, hogy az első feltámadásnál viszontlátjuk őt.

1. Móz. 3, 19. és Ján. 11, 25. alapján szólhatott alulirott egy nagyszámu közönséghez.

Lauff Árpád

Felelős szerkesztő: MICHNAY LÁSZLÓ.

Kiadja és nyomtatja: Vallásos Irtak Nemzetközi Kiadóhivatala Budapest, I., Németvölgyi út 12. sz.